

♦ חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story		■ מימרא-statement challenge-קושיא ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof			
בבא קמא-הגזול ומאכיל מימרא		מאן דאמר			
		א	ב	ג	ד
גב ומכר ואח"כ הוכר הגנב, רב משמיה דרבי חייה אמר: הדין עם הראשון	איתמר: [רב משמיה דרבי חייה]				קטו. ◊
הדין עם השני.	ר' יוחנן משמיה דרבי ינאי:				קטו. ◊
לא פליגי, כאן לפני יאוש - הדין עם השני, כאן לאחר יאוש - הדין עם הראשון, ותרוייהו אית להו דרב חסדא.	רב יוסף:				קטו. ◊
ולא פליגי? הא מתנות כהונה כלפני יאוש דמי ופליגי	א"ל אביי:			ז	קטו. ◊
אמר לו מכור לי מעיה של פרה, והיו בהן מתנות - נותן לכהן ואינו מנכה לו מן הדמים, לקח הימנו במשקל - נותנו לכהן ומנכה לו מן הדמים	דתנן:			ז	קטו. ◊
לא שנו אלא ששקל לעצמו, אבל שקל לו הטבח - הדין עם הטבח	ואמר רב:			ז	קטו. ◊
אימא: אף דין עם הטבח, מהו דתימא אין מתנות כהונה נגזלות, קמ"ל.				!	קטו. ◊
פליגי, במאי פליגי?	ולאביי דאמר:			^	קטו. ◊
בדרב חסדא.				!	קטו. ◊
כגון שנתיאשו הבעלים ביד לוקח ולא נתיאשו ביד גנב, ובהא פליגי:	רב זביד:			!	קטו. ◊
יאוש ואח"כ שינוי רשות - קני, שינוי רשות ואח"כ יאוש - לא קני	מר סבר: [ר' יוחנן משום דר' ינאי]	♦	■	!	קטו. ◊
לא שנא.	ומ"ס: [רב משמיה דר' חייה]	♦	■	!	קטו. ◊
בגלימא - דכ"ע לא פליגי דהדר למריה, והכא בעשו בו תקנת השוק קמיפלגי:	רב פפא:			!	קטו. ◊
הדין עם הראשון, דינא דלוקח דלישקול זוזי מגנב, ולא עשו בו תקנת השוק	רב משמיה דר' חייה:	♦	■	!	קטו. ◊
הדין עם השני, דינא דלוקח דלישקול מבעל הבית, ועשו בו תקנת השוק.	ר' יוחנן משום דר' ינאי:	♦	■	!	קטו. ◊
וסבר רב: לא עשו בו תקנת השוק?				ז	קטו. ◊
והא רב הונא תלמידיה דרב הוה, וחנן בישא גנב גלימא זבנה, אתא לקמיה דרב הונא				ז	קטו. ◊
א"ל להווא גברא: זיל שרי עביטך	[רב הונא]			ז	קטו. ◊
שאני חנן בישא, כיון דליכא לאישתלומי מיניה, כלא הוכר דמי.				!	קטו. ◊
אם גנב מפורסם הוא, לא עשו בו תקנת השוק.	רבא:			■	קטו. ◊
והא חנן בישא דמפורסם הוה, ועשו בו תקנת השוק				ז	קטו. ◊
נהי דמפורסם לבישוא, לגניבותא לא מפורסם.				!	קטו. ◊
גנב ופרע בחובו, גנב ופרע בהיקיפו - לא עשו בו תקנת השוק, דאמרי: לא אדעתא דהנהו יהיבת ליה מידי.	איתמר:			■	קטו. ◊
משכנתא שוי מאתן במאה - עשו בו תקנת השוק				■	קטו. ◊
שוה בשוה - אימיר אמר: לא עשו בו תקנת השוק	[אימיר]	♦	■		קטו. ◊
עשו בו תקנת השוק.	מר זוטרא:	♦	■		קטו. ◊
זבינא שוה בשוה - עשו בו תקנת השוק				■	קטו. ◊
שוה מאה במאתן - רב ששת אמר: לא עשו בו תקנת השוק	[רב ששת]	♦	■		קטו. ◊
עשו בו תקנת השוק.	רבא:	♦	■		קטו. ◊
והלכתא: בכלהו עשו בו תקנת השוק, לבר מגנב ופרע בחובו, גנב ופרע בהיקיפו.				■	קטו. ◊

<p style="text-align: center;"> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת story- מעשה </p>		<p style="text-align: center;"> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>		
<p style="text-align: center;"> key- מקרא: בבא קמא- הגזול ומאכיל </p>				
<p style="text-align: center;">מזמרא</p>		<p style="text-align: center;">מאן דאמר</p>		
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
אבימי בר נאזי חמוה דרבינא הוה מסיק בההוא גברא ארבעה זווי, גנב גלימא אתיא ניהליה, אוזפיה ארבעה זווי אחריני, לסוף הוכר הגנב, אתא לקמיה דרבינא			ו	קטו.
קמאי - גנב ופרע בחובו, ולא בעי למיתב ליה ולא מידי, הנך ארבעה זווי אחריני, שקול זוזך והדר גלימי.	אמר: [רבינא]		ו	קטו.
ודלמא גלימא בהני זווי קמאי יהבה ניהליה, גנב ופרע בחובו גנב ופרע בהיקיפו, וארבעה זווי בתראי הימוני הימניה, כי היכי דהימניה מעיקרא	מתקיף לה רב כהן:	ז		קטו.
איגלגל מילתא מטא לקמיה דרבי אבהו	[רבי אבהו]	ו		קטו.
הלכתא כרב כהן.	אמר: [רבי אבהו]		ו	קטו.
נרשאה גנב ספרא, זבניה לפפונאה בתמןן זווי, אול פפונאה זבניה לבר מחוזאה במאה ועשרין זווי, לסוף הוכר הגנב			ו	קטו.
ליזיל מרי דספרא ויהב ליה לבר מחוזא תמןן זווי ושקיל ספריה, ואזיל בר מחוזאה ושקיל ארבעין מפפונאה.	אביי:		ו	קטו.
השתא לוקח מגנב עשו בו תקנת השוק, לוקח מלוקח מביעאי?	מתקיף לה רבא:	ז		קטו.
ליזיל מריה דספרא ויהיב ליה לבר מחוזאה מאה ועשרין זווי ושקיל ספריה, וליזיל מרי דספרא ולישקול ארבעין מפפונאה ותמןן מנרשאה.	אלא אמר רבא:		ו	קטו.
זה בא בחביתו של יין וזה בא בכדו של דבש, נסדקה חבית של דבש, ושפך זה את יינו והציל את הדבש לתוכו - אין לו אלא שכרו ואם אמר אציל את שלך ואתה נותן לי דמי שלי - חייב ליתן לו.			ז	קטו.
שטף נחל חמורו וחמורו חבירו, שלו יפה מנה ושל חבירו מאתים, והניח זה את שלו והציל את של חבירו - אין לו אלא שכרו ואם אמר לו אני אציל את שלך ואתה נותן לי את שלי - חייב ליתן לו.			ז	קטו.
ואמאי? לימא ליה: מהפקירא קא זכינא			ז	קטו.
הרי שהיה טעון כדי יין וכדי שמן וראה שהן משתברות, לא יאמר הרי זה תרומה ומעשר על פירות שיש לי בתוך ביתי, ואם אמר - לא אמר כלום	מי לא תניא:		ז	קטו.
כשעקל בית הבד כרוך עליה	כדא"ר ירמיה:		!	קטו.
ה"נ כשעקל בית הבד כרוך עליה.			!	קטו.
ואם אמר - לא אמר כלום			ז	קטו.
מי שבא בדרך ומעות בידו ואנס כנגדו, לא יאמר הרי פירות שיש לי בתוך ביתי מחוללים על מעות הללו, ואם אמר - דבריו קיימן	והתניא:		ז	קטו.
הכא במאי עסקינן - בשיכול להציל.			!	קטו.
אי בשיכול להציל, לכתחלה אמאי לא יאמר?			ז	קטו.
בשיכול להציל על ידי הדחק.			!	קטו.
וכל היכא דאיכא הפסידא, לכתחלה לא יאמר?			ז	קטו.
הרי שהיו לו עשר חביות של טבל טמא, וראה אחת מהן שנשברה או שנתגלתה, אומר הרי היא תרומת מעשר על תשע חברותיה, ובשמן לא יעשה כן, מפני הפסד כהן	והתניא:		ז	קטו.
כשעקל בית הבד כרוך עליה.	רבי ירמיה:		!	קטו.
בשלמא שנשברה חזיא, אלא נתגלתה למאי חזיא?			ז	קטו.
וכ"ת חזיא לזילוף			!	קטו.
מים שנתגלו - הרי זה לא ישפכם ברשות הרבים, ולא יגבל בהן את השיט, ולא ירביץ בהן את הבית, ולא ישקה מהם את בהמתו ולא בהמת חבירו	והתניא:		ז	קטו.
דעבר לה במסנת כר' נחמיה			!	קטו.
מסנת יש בה משום גילוי	דתניא:		!	קטו.
אימית? בזמן שהתחונה מגולה, אבל בזמן שהתחונה מכוסה, אף על פי שהעליונה מגולה - אין בה משום גילוי, לפי שארס של נחש דומה לספוג, וצף ועומד במקומו.	רבי נחמיה:		!	קטו.
לא שנו אלא שלא טרקו, אבל טרקו - אסור?	לאו איתמר עליה, א"ר סימון אריב"ל:		ז	קטו.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא קמא-הגזול ומאכיל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	קטו:
התם נמי אפשר דמנח מידי אפומא דחביתא דשפי ליה.											◊	קטו:
ורבי נחמיה, מי תרמינן?						⚡						קטו:
תורמין מן הטמא על הטמא ומן הטהור על הטהור ומן הטהור על הטמא, אבל לא מן הטמא על הטהור	והתניא: [ת"ק]										◊	קטו:
אף מן הטמא על הטמא לא התירו לתרום אלא בשל דמאי	רבי נחמיה:										◊	קטו:
הכא נמי בשל דמאי.											!	קטו:
ובשמן לא יעשה כן, מפני הפסד כהן.	אמר רב:										◊	קטו:
מאי שנא שמן? דראוי להדליק, יין נמי ראוי לזילוף											⚡	קטו:
וכי תימא, זילוף לאו מילתא היא											!	קטו:
שותין מלוג בסלע, ומזלפין מלוג בשתיים	והאמר שמואל משום רבי חייא:										⚡	קטו:
הכא במאי עסקינן - בחדש.											!	קטו:
והא ראוי לישנן											⚡	קטו:
אתי ביה לידי תקלה.											!	קטו:
שמן נמי אתי ביה לידי תקלה											⚡	קטו:
דמנח בכלי מאוס.											!	קטו:
יין נמי מנח ליה בכלי מאוס											⚡	קטו:
השתא לזילוף קא בעי ליה, בכלי מאוס קא מנח ליה?											!	קטו:
ותקלה עצמה תנאי היא											■	קטו:
חבית של יין של תרומה שנטמאת - בית שמאי אומרים: תשפך הכל	דתניא: [בית שמאי]										◊	קטו:
תעשה זילוף	בית הלל:										◊	קטו:
אני אכריע, בבית - תעשה זילוף, ובשדה - תשפך הכל	ר' ישמעאל ב"ר יוסי:										■	קטו:
בישן - תעשה זילוף, ובחדש - תשפך הכל	איכא דאמרי:										■	קטו:
אמרו לו: אין הכרעה שלישית מכרעת.											■	קטו:
אם אמר לו אציל את שלך וכו'.											■	קטו:
אמאי? ונימא ליה: משטה אני בך											⚡	קטו:
הרי שהיה בורח מבית האסורין והיתה מעבורת לפניו, אמר לו טול דינר והעבירני - אין לו אלא שכרו	מי לא תניא:										⚡	קטו:
אלמא אמר ליה: משטה אני בך											■	קטו:
הכא נמי לימא ליה: משטה אני בך											⚡	קטו:
הא לא דמי אלא לסיפא:											!	קטו:
ואם אמר לו טול דינר זה בשכרך והעבירני - נותן לו שכרו משלם.	[סיפא]										!	קטו:
מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?											⚡	קטו:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

בבא קמא-הגזול ומאכיל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קטו.
בבא קמא-הגזול ומאכיל	מימרא												
בצייד השולה דגים מן הים, וא"ל אפסדתי כוורי בוזא.	רמי בר חמא:									!	◇		קטו.
שטף נהר חמורו וחמורו חבירו, שלו יפה מנה וכו'.													קטו.
וצריכא דאי אשמעינן קמייא, התם הוא דכי פירש יהיב ליה דמי כוליה, משום דבידים קא פסיד, אבל הכא דממילא, נימא אין לו אלא שכרו ואי אשמעינן סיפא, הכא הוא דבסתמא אין לו אלא שכרו, משום דממילא, אבל התם דבידים, אימא אפילו בסתמא יהיב ליה דמי כולה, צריכא.													קטו.
ירד להציל ועלה שלו מאליו, מהו?	בעא מיניה רב כהנא מרב:										^	◇	קטו.
משמיא רחימו עליה.	א"ל: [רב]										!	◇	קטו.
כי הא דרב ספרא הוה קא אזיל בשיירתא, לוינהו ההוא ארי כל לילא קא שדר ליה חמרא דחד מינייהו וקא אכיל, כי מטא זמניה דרב ספרא, שדר ליה חמרא ולא אכליה, קדים רב ספרא וזכה ביה.	[רב ספרא]										o		קטו.
למה ליה למיזכי ביה? נהי דכי אפקריה אדעתא דאריה אפקריה, אדעתא דכ"ע לא אפקריה	רב אחא מדיפתי לרבינא:										?	◇	קטו.
רב ספרא לרווחא דמילתא הוא דעבד.	א"ל: [רבינא]										!	◇	קטו.
ירד להציל ולא הציל, מהו?	בעא מיניה רב מרבי:											^	◇
וזה שאילה, אין לו אלא שכרו.	אמר לו: [רבי]											!	◇
השוכר את הפועל להביא כרוב ודורמסקנין לחולה, והלך ומצאו שמת או שהבריא - נותן לו שכרו משלם	איתיביה:											?	◇
מי דמי? התם עבדי שליח שליחותיה, הכא לא עבדי שליח שליחותיה.	אמר לו: [רבי]											!	◇
שיירא שהיתה מהלכת במדבר ועמד עליה גייס לטורפה - מחשבין לפי ממון ואין מחשבין לפי נפשות, ואם שכרו תייר ההולך לפנייהם - מחשבין אף לפי נפשות, ולא ישנו ממנהג החמרין.	ת"ר:												קטו.
רשאין החמרין להתנות, שכל מי שיאבד לו חמורו יעמיד לו חמור אחר.													קטו.
בכוסיא - אין מעמידין, שלא בכוסיא - מעמידין לו													קטו.
ואם אמר תנו לי ואני לוקח - אין שומעין לו.													קטו.
פשיטא												?	קטו.
לא צריכא דאית ליה חמרא אחרינא, מהו דתימא הא קא מינטר ליה, קמ"ל, שאני נטירותא דחד מנטירותא דבי תרי.												!	◇
ספינה שהיתה מהלכת בים, עמד עליה נחשול לטובעה והקילו ממשאה - מחשבין לפי משאוי ואין מחשבין לפי ממון, ולא ישנו ממנהג הספנים.	ת"ר:												קטו.
ורשאין הספנים להתנות, שכל מי שאבדה לו ספינה יעמיד לו ספינה אחרת.													קטו.
אבדה לו בכוסיא - אין מעמידין, שלא בכוסיא - מעמידין לו ואי פירש למקום שאין הספינות הולכין - אין מעמידין.													קטו.
פשיטא												?	קטו.
לא צריכא, דבניסן מרחקי חד אשלא, ובתשרי מרחקי תרי אשלי, וקא אזיל ביומי ניסן למקום תשרי, מהו דתימא דושיה נקיט ואזיל, קמ"ל.												!	◇
שיירא שהיתה מהלכת במדבר ועמד גייס וטרפה, ועמד אחד מהן והציל - הציל לאמצע, ואם אמר אני אציל לעצמי - הציל לעצמו.	ת"ר:												קטו.
היכי דמי?												^	◇
אי דיכול להציל												!	קטו.
אפילו סיפא נמי לאמצע												?	קטו.
ואי דלא - יכול להציל												!	קטו.
אפילו רישא נמי לעצמן												?	קטו.
הכא בשותפין עסקינן, וכגון זה שותף חולק שלא לדעת חבירו, אמר - פליג, לא אמר - לא פליג.	רמי בר חמא:											!	◇

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O</p>		<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge † שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>							
מקרא-key:									
בבא קמא-הגזול ומאכיל		מאן דאמר		א		ב		ג	
מימרא		מאן דאמר		א		ב		ג	
הכא בפועלין עסקינו, וכתב	רבא:			!	◊				קטו:
פועל יכול לחזור בו אפילו בחצי היום, וכמה דלא הדר ביה כברשותיה דבעל הבית דמי, וכי הדר ביה טעמא אחרינא הוא, דכתיב: (ויקרא כ"ה) כי לי בני ישראל עבדים, ולא עבדים לעבדים.	דאמר רב:			!	◊				קטו:
כשיכול להציל ע"י הדחק, גלי דעתיה - לעצמו, לא גלי דעתיה - לאמצע.	רב אשי:			!	◊				קטו:
הגזול שדה מחבירו ונטלוה מסיקין, אם מכת מדינה היא - אומר לו הרי שלך לפניך, אם מחמת הגזולן - חייב להעמיד לו שדה אחר.									קטו: ג
מאן דתני מסיקין לא משתבש, ומאן דתני מציקין לא משתבש: מאן דתני מציקין לא משתבש, דכתיב: (דברים כ"ח) במצור ובמצוק ומאן דתני מסיקין לא משתבש, דכתיב: (דברים כ"ח) יירש הצלצל ומתרגמינן: יחסניניה סקאה.	רב נחמן בר יצחק:								קטו:
אם מחמת הגזולן - חייב.									קטו: <
היכי דמי?					◊	^			קטו:
אילימא דאנסוה לארעא ידיה ולא אנסוה כולי ארעתא				!					קטו:
הא מרישא שמעת מינה:				ז					קטו:
אם מכת מדינה היא כו'	[רישא]			ז					קטו:
אי לא - לא				ז					קטו:
לא צריכא, דאחוי אחווי.				!	◊				קטו:
הב"ע - כגון דאנסוה עכו"ם ואמרי ליה אחוי ארעתיה, ואחוי הוא בהדיהו.	לישנא אחרינא:			!	◊				קטו:
הוא גברא דאחוי אכריא דחטי דבי ריש גלותא, אתא לקמיה דרב נחמן				o	◊				קטו:
חייביה רב נחמן לשלומי.	[רב נחמן]			■	◊				קטו:
יתיב רב יוסף אחוריה דרב הונא בר חייא, ויתיב רב הונא בר חייא קמיה דרב נחמן				o					קטו:
דינא או קנסא?	רב הונא בר חייא לרב נחמן:			^	◊				קטו:
מתניתין היא	א"ל: [רב נחמן]			!	◊				קטו:
אם מחמת הגזולן - חייב להעמיד לו שדה אחר	דתנן:			!	◊				קטו:
ואוקימנא דאחוי אחווי.				!	◊				קטו:
מאי נפקא לך מיניה אי דינא אי קנסא?	בתר דנפק, א"ל רב יוסף לרב הונא בר חייא:			ז					קטו:
אי דינא - גמרינן מיניה, אי קנסא - לא גמרינן מיניה.	א"ל: [רב הונא בר חייא]			!	◊				קטו:
ומנא תימרא דמקנסא לא גמרינן?				ז	◊				קטו:
בראשונה היו אומרים המטמא והמנסך, חזרו לומר אף המדמע	דתניא:			!	◊				קטו:
חזרו אין, לא חזרו לא, מאי טעמא? לאו משום דקנסא הוא, וקנסא לא גמרינן מיניה.				!					קטו:
לא, מעיקרא סברי: להפסד מרובה חששו, להפסד מועט לא חששו, ולבסוף סברי: להפסד מועט נמי חששו.				ז	◊				קטו:
איני?				ז					קטו:
בראשונה היו אומרים המטמא והמדמע, חזרו לומר אף המנסך	והא תני אבוה דרבי אבין:			ז	◊				קטו:
חזרו אין, לא חזרו לא, מאי טעמא? לאו משום דלא גמרינן מקנסא				ז					קטו:
לא, מעיקרא סברי כרבי אבין, ולבסוף סברי כרבי ירמיה.				!	◊				קטו:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא קמא-הגזול ומאכיל	מזמרא	מאן דאמר													
מעיקרא סברי כרבי אבין			!												קזו.
זרק חץ מתחילת ארבע ולבסוף ארבע וקרע שיראין בהליכתו - פטור, שהרי עקירה צורך הנחה היא, ומתחייב בנפשו		דאמר רבי אבין:	!	■											קזו.
ולבסוף סברי כר' ירמיה			!												קזו.
משעת הגבהה קנייה איחייב ליה ממון, מתחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך.		דא"ר ירמיה:	!	■											קזו.
רב הונא בר יהודה איקלע לבי אביוני, אתא לקמיה דרבא		[רב הונא בר יהודה]													קזו.
כלום מעשה בא לידך?		א"ל: [רבא]													קזו.
ישראל שאנסוהו עובדי כוכבים והראה ממון חבירו בא לידי וחיבתיו		א"ל: [רב הונא בר יהודה]													קזו.
אהדר עובדא למריה		א"ל: [רבא]													קזו.
ישראל שאנסוהו עובדי כוכבים והראה ממון חבירו - פטור, ואם נטל ונתן ביד - חייב.		דתניא:													קזו.
אם הראה מעצמו, כנשא ונתן ביד דמי.		רבה:													קזו.
ההוא גברא דאנסוהו עובדי כוכבים, ואחוי אחמרא דרב מרי בריה דרב פנחס בריה דרב חסדא															קזו.
א"ל: דרי ואמטי בהדן															קזו.
דרא ואמטי בהדייהו															קזו.
אתא לקמיה דרב אשי, פטריניה.		[רב אשי]													קזו.
אם נשא ונתן ביד - חייב		א"ל רבנן לרב אשי: והתניא:													קזו.
הני מילי היכא דלא אוקמיה עילויה מעיקרא, אבל היכא דאוקמיה עילויה מעיקרא - מיקלי קלייה.		א"ל: [רב אשי]													קזו.
אמר לו אנם הושיט לי פקיע עמיר זה או אשכול ענבים זה, והושיט לו - חייב		איתיביה רבי אבהו לרב אשי:													קזו.
הכא במאי עסקינן - כגון דקאי בתרי עברי נהרא.															קזו.
דיקא נמי, דקתני הושיט ולא תני תן, ש"מ.															קזו.
ההוא שותא דהוו מנצו עלה בי תרי, האי אמר דידי הוא והאי אמר דידי הוא, אזל חד מנייהו ומסרה לפרהגנא דמלכא															קזו.
יכול לומר אנא כי מסרי דידי מסרי.		אביי:													קזו.
וכל כמיניה?		א"ל רבא:													קזו.
משמתינן ליה, עד דמייתי ליה וקאי בדינא.		אלא אמר רבא:													קזו.
ההוא גברא דהוה בעי אחוויי אתיבנא דחבריה, אתא לקמיה דרב															קזו.
לא תחוי ולא תחוי		א"ל: [רב]													קזו.
א"ל: מחוינא ומחוינא.															קזו.
יתיב רב כהנא קמיה דרב, שמטיה לקועיה מיניה.		[רב כהנא]													קזו.
(ישעיהו נא) בניך עולפו שכבו בראש כל חוצות כתוא מכמר, מה תוא זה כיון שנפל במכמר אין מרחמין עליו, אף ממון של ישראל כיון שנפל ביד עובדי כוכבים אין מרחמין עליו.		קרי רב עילויה:													קזו.
א"ל רב: כהנא, עד האידינא הוה פרסאי דלא קפדי אשפיכות דמים, והשתא איכא יוונאי דקפדו אשפיכות דמים ואמרי מרדין מרדין, קום סק לארעא דישראל, וקביל עלך דלא תקשי לרבי יוחנן שבע שנין.		[רב]													קזו.
אזיל אשכחיה לריש לקיש דיתיב וקא מסיים מתיבתא דיומא לרבנן		[רב כהנא]													קזו.

<p>disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story</p>	<p>מימרא- statement ; קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראיה- proof</p>
---	--

בבא קמא- הגוול ומאכיל		Talmud Navigator												
מזמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אמר להו: ריש לקיש היכא?	[רב כהנא]											○	קיו:	
אמרו ליה: אמאי?												○	קיו:	
אמר להו: האי קושיא והאי קושיא, והאי פירוקא והאי פירוקא.	[רב כהנא]											○	קיו:	
אמרו ליה לריש לקיש.												○	קיו:	
אזל ריש לקיש א"ל לרבי יוחנן: ארי עלה מבבל, לעיין מר במתיבתא דלמחר.	[ריש לקיש]											○	◇	קיו:
למחר אותבוה בדרא קמא קמיה דר' יוחנן												○	◇	קיו:
אמר שמעתתא ולא אקשי, שמעתתא ולא אקשי												○	◇	קיו:
אנחתיא אחורי שבע דרי עד דאותביה בדרא בתרא.												○	קיו:	
א"ל רבי יוחנן לר"ש בן לקיש: ארי שאמרת נעשה שועל	[רבי יוחנן]											○	◇	קיו:
אמר: יהא רעוא דהני שבע דרי להו חילוף שבע שנין דאמר לי רב.	[רב כהנא]											○	◇	קיו:
קם אכרעיה, א"ל: נהדר מר ברישא												○	קיו:	
אמר שמעתתא ואקשי, אוקמיה בדרא קמא, אמר שמעתתא ואקשי.												○	◇	קיו:
ר' יוחנן הוה יתיב אשבע בסתרי, שלפי ליה חדא בסתראק מתותיה, אמר שמעתתא ואקשי ליה, עד דשלפי ליה כולהו בסתרי מתותיה עד דיתיב על ארעא.	[רבי יוחנן]											○	◇	קיו:
רבי יוחנן גברא סבא הוה ומסרהו גביניה, אמר להו: דלו לי עיני ואחזייה	[רבי יוחנן]											○	◇	קיו:
דלו ליה במכחלתא דכספא												○	קיו:	
חזא דפרטיה שפוותיה, סבר אחוך קמחיך ביה, הלש דעתיה ונח נפשיה.												○	◇	קיו:
למחר אמר להו רבי יוחנן לרבנן: חזיתו לבבלאה היכי עביד?	[רבי יוחנן]											○	קיו:	
אמרו ליה: דרכיה הכי.												○	קיו:	
על לגבי מערתא, חזא דהוה הדרא ליה עכנא	[רבי יוחנן]											○	◇	קיו:
א"ל: עכנא, עכנא, פתח פומיך ויכנס הרב אצל תלמיד, ולא פתח. יכנס חבר אצל חבר, ולא פתח. יכנס תלמיד אצל הרב, פתח ליה	[רבי יוחנן]											○	◇	קיו:
בעא רחמי ואוקמיה.	[רבי יוחנן]											○	◇	קיו:
א"ל: אי הוה ידענא דדרכיה דמר הכי לא חלשא דעתי, השתא ליתי מר בהדן	[רבי יוחנן]											○	קיו:	
א"ל: אי מצית למיבעי רחמי דתו לא שכיבנא אזילנא, ואי לא - לא אזילנא, הואיל וחליף שעטא חליף.	[רב כהנא]											○	קיו:	
תייריה, אוקמיה, שיליה כל ספיקא דהוה ליה ופשטינהו ניהליה.												○	◇	קיו:
דילכון אמרי, דילהון היא.	היינו דאמר ר' יוחנן:											■	◇	קיו:
ההוא דאחוי אמטכסא דר' אבא												○	◇	קיו:
יתיב ר' אבהו ור' חנינא בר פפי ור' יצחק נפחא ויתיב ר' אילעא גבייהו, סבור לחיוביה מהא דתנן:	[ר' אבהו ור' חנינא בר פפי ור' יצחק נפחא]											■	◇	קיו:
דן את הדין, זיכה את החייב וחייב את הזכאי, טימא את הטהור וטיהר את הטמא מה שעשה עשוי וישלם מביתו	[תנן]											■	◇	קיו:
והוא שנשא ונתן ביד.	א"ל ר' אילעא, הכי אמר רב:											■	◇	קיו:
אמרי ליה: זיל לגבי דר"ש בן אליקים ורבי אלעזר בן פדת, דדייני דינא דגרמי.												○	קיו:	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

בבא קמא- הגזול ומאכיל		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מזמרא	מאן דאמר										
אזל לגבייהו, חייבי' ממתני':	[ר"ש בן אליקים ורבי אלעזר בן פדת]										◊
אם מחמת הגזול - חייב להעמיד לו שדה אחר	[תנן]										◊
ואוקימנא דאחוי אחווי.											◊
ההוא גברא דהוה מפקיד ליה כסא דכספא, סליקו גנבי עילויה, שקלה יהבה להו											◊
אתא לקמיה דרבה, פטריה.	[רבה]										◊
האי מציל עצמו בממון חבריו הוא	א"ל אביי:										◊
חזינן, אי אינשי אמיד הוא - אדעתא דידיה אתו, ואי לא - אדעתא דכספא אתו.	אלא אמר רב אשי:										◊
ההוא גברא דהוה מפקיד גביה ארנא דפדיון שבויים, סליקו גנבי עילויה, שקלה יהבה ניהלייהו											◊
אתא לקמיה דרבה, פטריה.	[רבה]										◊
והא מציל עצמו בממון חבריו הוא	א"ל אביי:										◊
אין לך פדיון שבויים גדול מזה.	א"ל: [רבה]										◊
ההוא גברא דאקדים ואסיק חמרא למברא קמי דסליקו אינשי במברא, בעי לאטבועי, אתא ההוא גברא מלא ליה לחמרא דההוא גברא ושדייה לנהרא וטבע											◊
אתא לקמיה דרבה, פטריה.	[רבה]										◊
והא מציל עצמו בממון חבריו הוא	אמר ליה אביי:										◊
האי מעיקרא רודף הוה.	א"ל: [רבה]										◊
רבה לטעמיה											◊
רודף שהיה רודף אחר חבריו להורגו, ושיבר את הכלים, בין של נרדף בין של כל אדם - פטור, שהרי מתחייב בנפשו	דאמר רבה:										◊
ונרדף ששיבר את הכלים של רודף - פטור, שלא יהא ממונו חביב עליו מגופו, אבל של כל אדם - חייב, דאסור להציל עצמו בממון חבריו	[רבה]										◊
ורודף שהיה רודף אחר רודף להציל, ושבר כלים, בין של נרדף בין של כל אדם - פטור, ולא מן הדין, אלא שאם אי אתה אומר כן, אין לך אדם שמציל את חבריו מן הרודף.	[רבה]										◊
שטפה נהר, אומר לו הרי שלך לפניך.											◊
הגזול שדה מחבירו ושטפה נהר - חייב להעמיד לו שדה אחר, דברי ר' אלעזר	ת"ר: [רבי אלעזר]										◊
אומר לו הרי שלך לפניך.	חכמים:										◊
במאי קא מיפלגי?											◊
ר"א דרש ריבוי ומיעוטי: (ויקרא ה') וכחש בעמיתו - ריבוי, בפקדון - מיעט, (ויקרא ה') או מכל אשר ישבע עליו לשקר - חזר וריבה, ריבה ומיעט וריבה - ריבה הכל, ומאי רבי? רבי כל מילי, ומאי מיעט? מיעט שטרות.	[רבי אלעזר]										◊
ורבנן דרשי כללי ופרטי: וכחש - כלל, בפקדון - פרט, או מכל - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט דבר המיטלטל וגופו ממון, אף כל דבר המיטלטל וגופו ממון, יצאו קרקעות שאין מטלטלין, יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות, יצאו שטרות - שאע"פ שמטלטלין אין גופן ממון.	[רבנן]										◊
הגזול את הפרה ושטפה נהר - חייב להעמיד לו פרה, דברי ר' אלעזר	והדתניא: [רבי אלעזר]										◊
אומר לו הרי שלך לפניך	חכמים:										◊
התם במאי קמיפלגי?											◊
התם במאי עסקינן - כגון שגזל שדה מחבירו והיתה פרה רבוצה בו ושטפה נהר, דר' אלעזר לטעמיה, ורבנן לטעמייהו.	רב פפא:										◊

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת < story-מעשה O</p>		<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>																	
<p>בבא קמא-הגזול ומאכיל</p>																			
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>															
	הגזול את חברו, או שהלוה הימנו, או שהפקיד לו בישוב - לא יחזיר לו במדבר, על מנת לצאת במדבר - יחזיר לו במדבר.			■													מ	קית.	
	מלוה משתלמת בכל מקום, אבידה ופקדון אין משתלמין אלא במקומן		ורמינהו:														ג	קית.	
	ה"ק: מלוה ניתנה ליתבע בכל מקום, אבידה ופקדון לא ניתנו ליתבע אלא במקומן.		אביי:															קית.	
	על מנת לצאת במדבר.																	קית.	
	פשיטא																	קית.	
	לא צריכא, דא"ל: ליהוה האי פקדון גבך דאנא למדבר נפיקנא, וא"ל איהו: אנא למדבר נמי בעינא למיפק, אי בעינא לאהדרינהו לך התם מהדרנא לך.																	קית.	
	האומר לחבירו גולתיך, הלוייתי, הפקדת אצלי, ואיני יודע אם החזרתי לך אם לא החזרתי לך - חייב לשלם																	מ	קית.
	אבל אם אמר לו איני יודע אם גולתיך, אם הלוייתי, אם הפקדת אצלי - פטור מלשלם.																	קית.	
	מנה לי בידך, והלה אומר איני יודע - רב הונא ורב יהודה אמרי: חייב		איתמר: [רב הונא ורב יהודה]															קית.	
	פטור.		ר"נ ור' יוחנן:															קית.	
	חייב, ברי ושמא - ברי עדיף		רב הונא ורב יהודה אמרי:															קית.	
	פטור, אוקי ממונא בחזקת מריה.		ר"נ ור' יוחנן אמרי:															קית.	
	אבל אם אמר לו איני יודע אם הלוייתי - פטור		תנן:															קית.	
	ה"ד?																	קית.	
	אילמא דלא קא תבע ליה																	קית.	
	רישא נמי דלא קא תבע ליה, אמאי חייב?																	קית.	
	אלא דקתבע ליה																	קית.	
	פטור מלשלם לא		וקתני סיפא:															קית.	
	לעולם דלא קא תבע ליה, ורישא בבא לצאת ידי שמים.																	קית.	
	האומר לחבירו מנה לי בידך, והלה אומר איני יודע - חייב בבא לצאת ידי שמים.		איתמר נמי, א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן:															קית.	
	הגונב טלה מן העדר והחזירו, ומת או נגנב - חייב באחריותו																	מ	קית.
	לא ידעו בעלים לא בגניבתו ולא בחזירתו, ומנו את הצאן ושלימה היא - פטור.																	קית.	
	לדעת - צריך דעת, שלא לדעת - מנין פוטר, וכי קתני ומנו את הצאן והיא שלימה - אסיפא		רב:															ג	קית.
	בין לדעת בין שלא לדעת - מנין פוטר, וכי קתני ומנו והיא שלימה פטור - אכולה		שמואל:															קית.	
	לדעת - מנין פוטר, שלא לדעת - אפי' מנין נמי לא צריך, וכי קתני ומנו את הצאן והיא שלימה - ארישא		רבי יוחנן:															קית.	
	לדעת - מנין פוטר, שלא לדעת - צריך דעת, וכי קתני ומנו את הצאן והיא שלימה - ארישא.		רב חסדא:															קית.	
	מ"ט דרב חסדא? הואיל ואנקטה נגרי ברייתא.		רבה:															קית:	
	ומי אמר רבא הכי?																	קית:	
	האי מאן דחזייה לחבריה דאגבה אימרא מעדרא דידיה, ורמא ביה קלא ושדייה, ולא ידע אי הדריה אי לא הדריה, ומת או נגנב - חייב באחריותו		האמר רבא:																קית:
	מאי לאו אע"ג דמנ?																	קית:	

disputants-חולקים ◇ בקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא קמא-הגוזל ומאכיל	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא													קית:	
לא, דלא מני.												!	◇	קית:
ומי אמר רב הכי?												?		קית:
החזירו לעדר שבמדבר - יצא	והאמר רב:											■ ?	◇	קית:
מודה רב ברקועתא.	רב חנן בר אבא:											!	◇	קית:
לימא כתנאי:												?	◇	קית:
הגונב טלה מן העדר, וסלע מן הכיס - למקום שגנב יחזיר, דברי רבי ישמעאל	[רבי ישמעאל]											■ ?	◇	קית:
צריך דעת בעלים	רבי עקיבא:											■ ?	◇	קית:
סברוה, דכולי עלמא אית להו דרבי יצחק												?	◇	קית:
אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה	דאמר רבי יצחק:											■ ?		קית:
מאי לאו בסלע לדעת, ובפלוגתא דרב ושמואל, בטלה שלא לדעת, ובפלוגתא דרב חסדא ור' יוחנן.												?	◇	קית:
בשומר שגנב מרשות בעלים - כ"ע לא פליגי כדרב חסדא, והכא בשומר שגנב מרשותו שיחזיר למקום שגנב קמיפלגי	רב זביד משמיה דרבא:											!	◇	קית:
כלתה לו שמירתו	ר"ע סבר:											■ !	◇	קית:
לא כלתה לו שמירתו.	ור' ישמעאל סבר:											■ !	◇	קית:
לימא, מנין פוטר תנאי היא												?		קית:
הגוזל את חברו והבליע לו בחשבון - תני חדא: יצא	דתניא: [תני חדא]											■ ?	◇	קית:
לא יצא	ותניא אידך:											■ ?	◇	קית:
סברוה, דכ"ע אית להו דר' יצחק												?		קית:
אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה	דאמר: [רבי יצחק]											■ ?		קית:
מאי לאו בהא קמיפלגי:												?		קית:
מנין פוטר	דמ"ד יצא - סבר:											■ ?	◇	קית:
מנין אינו פוטר	ומאן דאמר לא יצא - סבר:											■ ?	◇	קית:
אי סבירא לן כר' יצחק, כ"ע לא פליגי דמנין פוטר, אלא בדברי יצחק קמיפלגי:	אמרי:											!		קית:
מר אית ליה דר' יצחק	[מ"ד יצא]											■ !	◇	קית:
ומר לית ליה דר' יצחק.	[מאן דאמר לא יצא]											■ !	◇	קית:
ואי בעית אימא: דכ"ע אית להו דר' יצחק, ולא קשיא: הא דמני ורמא ליה בכיסיה, והא דמני ורמא לידיה.												!	◇	קית:
ואיבעית אימא: אידי ואידי דמני ורמא בכיסיה, הא דאית ליה זוזי אחריני בכיסיה, הא דלית ליה זוזי אחריני בכיסיה.												!	◇	קית:
אין לוקחין מן הרועים צמר וחלב וגדיים, ולא משומרי פירות - עצים ופירות אבל לוקחין מן הנשים כלי צמר ביהודה, וכלי פשתן בגליל, ועגלים בשרון												■		קית:
וכולן שאמרו להטמין - אסור.												■		קית:
ולוקחין ביצים ותרנגולין מכל מקום.												■		קית:
אין לוקחין מן הרועים לא עזים ולא גדיים, ולא גיזין ולא תלושין של צמר, אבל לוקחין מהן תפורין מפני שהן שלהן	ת"ר:											■	◇	קית:

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת story- מעשה		statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה																				
מקרא-key:																						
בבא קמא- הגזול ומאכיל		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																		
מימרא																						
ולוקחין מהן חלב וגבינה במדבר ולא בישוב																					קית:	
ולוקחין מהן ד' וה' צאן, ד' וה' גזין, אבל לא שתי צאן ולא שתי גזין.			[ת"ק]																		קית:	
בייתות לוקחין מהן, מדבריות אין לוקחין מהן			רבי יהודה:																		קית:	
כללו של דבר: כל שהרועה מוכר ובעל הבית מרגיש בו - לוקחין מהן, אין מרגיש בו - אין לוקחין מהן.																					קית:	
לוקחין מהן ד' וה' צאן, ד' וה' גזין.			אמר ר:																		קית:	
השתא יש לומר ארבעה זבנינן, חמשה מיבעיא?																					קית:	
ארבעה מתוך חמשה.			רב חסדא:																		קית:	
ארבעה מעדר קטן, וחמש מעדר גדול.			איכא דאמרי, א"ר חסדא:																		קית:	
הא גופא קשיא, אמרת: ד' וה' צאן, ד' וה' גזין ד' וה' - אין, אבל שלש - לא																					קית:	
אבל לא שתי צאן.			אימא סיפא:																		קית:	
הא שלש זבנינן																					קית:	
לא קשיא: הא בכרייתא, הא בכחישתא.																					קית:	
בייתות לוקחין מהן, מדבריות אין לוקחין מהן כו'.			רבי יהודה:																		קית:	
ר"י ארישא קאי ולחומרא, או דלמא אסיפא קאי ולקולא?			איבעיא להו:																		קית:	
ארישא קאי ולחומרא, דאמר: לוקחין מהן ארבעה וחמשה צאן, הני מילי בייתות, אבל מדבריות - אפילו ארבעה וחמשה לא או דלמא אסיפא קאי ולקולא, דאמר: אבל לא שתי צאן ולא שתי גזין, הני מילי מדבריות, אבל בייתות - שתיים נמי לוקחין?																					קית:	
לוקחין בייתות מהן ואין לוקחין מהן מדבריות, ובכל מקום לוקחין מהן ארבעה וחמשה צאן			ת"ש: דתניא, ר"י																		קית:	
מדאמר בכל מקום, ש"מ אסיפא קאי ולקולא, ש"מ.																					קיש.	
ולא משומרי פירות כו'.																					קיש.	
רב זבין שבישתא מאריסא			[רב]																		קיש.	
ולא משומרי פירות - עצים ופירות			א"ל אביי, והא תנן:																		קיש.	
ה"מ בשומר, דלית ליה בגופא דארעא מידי, אבל אריס דאית ליה בגווייה, אימא מדנפשיה קא מזבין.			א"ל: [רב]																			קיש.
שומרי פירות, לוקחין מהן כשהן יושבין ומוכרין והסלין לפנייהם וטורטני לפנייהם			ת"ר:																		קיש.	
וכולן שאמרו הטמן - אסור																					קיש.	
לוקחין מהן מפתח הגינה, אבל לא מאחורי הגינה.																					קיש.	
גזלן, מאימת מותר לקנות הימנו? רב אמר: עד שתהא רוב משלו			איתמר: [רב]																		קיש.	
אפילו מיעוט שלו.			שמואל:																		קיש.	
אורי ליה רב יהודה לאדא דיילא, כדברי האומר: אפילו מיעוט שלו.			[רב יהודה]																		קיש.	
ממון מסור - רב הונא ורב יהודה, חד אמר: מותר לאבדו ביד			חד: [רב הונא/רב יהודה]																			קיש.
אסור לאבדו ביד.			וחד: [רב הונא/רב יהודה]																		קיש.	
לא יהא ממונו חמור מגופו			מ"ד מותר לאבדו ביד:																		קיש.	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא קמא- הגזול ומאכיל	מימרא	מאן דאמר												
דלמא הוה ליה זרעא מעליא, וכתבי: (איוב כ"ז) יכין רשע וצדיק ילבש.		מ"ד אסור לאבדו:												ק"ט.
רב חסדא הוה ליה הווא אריסא דהוה תקיל ויהיב תקיל ושקיל, סלקיה, קרא אנפשיה: (משלי י"ג) וצפון לצדיק חיל חוטא.		[רב חסדא]												ק"ט.
(איוב כ"ז) כי מה תקות חנף כי יבצע כי ישל אלוה נפשו - רב הונא ורב חסדא, חד אמר: נפשו דנגזל		חד: [רב הונא/רב חסדא]												ק"ט.
נפשו של גזלן.		וחד: [רב הונא/רב חסדא]												ק"ט.
מ"ד נפשו של גזול, דכתיב: (משלי א') כן ארחות כל בוצע את נפש בעליו יקח														ק"ט.
מ"ד נפשו של גזול, דכתיב: (משלי כ"ב) אל תגזול דל כי דל הוא ואל תדכא עני בשער, כי ה' יריב ריבם וקבע את קובעיהם נפש.														ק"ט.
ואידך נמי הכתיב: נפש בעליו יקח														ק"ט.
מאי בעליו? בעליו דהשתא.														ק"ט.
ואידך נמי הכתיב: וקבע את קובעיהם נפש														ק"ט.
מה טעם קאמר, מה טעם וקבע את קובעיהם? משום דקבעי נפש.														ק"ט.
כל הגזול את חבירו שוה פרוטה - כאילו נוטל נשמתו ממנו, שנאמר: כן ארחות כל בוצע בצע את נפש בעליו יקח, ואומר: (ירמיהו ה') ואכל קצירך ולחמך בניך ובנותיך, ואומר: (יואל ד') מחמס בני יהודה אשר שפכו דם נקי בארצם, ואומר: (שמואל ב' כ"א) אל שאול ואל בית הדמים על אשר המית את הגבעונים.		רבי יוחנן:												ק"ט.
מאי ואומר														ק"ט.
וכ"ת, נפש ידיה, אבל נפש בניו ובנותיו לא, ת"ש: בשר בניו ובנותיו														ק"ט.
וכ"ת, הני מילי היכא דלא יהיב דמי, אבל היכא דיהיב דמי לא, ת"ש: מחמס בני יהודה אשר שפכו דם נקי בארצם														ק"ט.
וכ"ת, ה"מ היכא דקעביד בידים, אבל גרמא לא, ת"ש: אל שאול ואל בית הדמים על אשר המית את הגבעונים, וכי היכן מצינו שהרג שאול את הגבעונים? אלא מתוך שהרג נוב עיר הכהנים שהיו מספיקין להן מים ומזון, מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן.														ק"ט.
אבל לוקחין מן הנשים.														ק"ט.
לוקחין מן הנשים כלי צמר ביהודה וכלי פשתן בגליל, אבל לא יינות ושמנים וסלתות, ולא מן העבדים, ולא מן התינוקות		ת"ר:												ק"ט.
מוכרת אשה בארבעה וחמשה דינר, כדי לעשות כפה לראשה		אבא שאול:												ק"ט.
וכולן שאמרו להטמין - אסור														ק"ט.
גבאי צדקה לוקחין מהן דבר מועט, אבל לא דבר מרובה														ק"ט.
והבדלין לוקחין מהן זתים במידה ושמן במידה, אבל לא זתים במועט ושמן במועט		[ת"ק]												ק"ט.
לוקחין מנשים זתים במועט בגליל העליון, שפעמים אדם בוש למכור על פתח ביתו, ונותן לאשתו ומוכרת.		רשב"ג:												ק"ט.
רבינא איקלע לבי מחוזא, אתו נשי דבי מחוזא רמו קמיה כבלי ושירי, קביל מיניהו.		[רבינא]												ק"ט.
גבאי צדקה מקבלין מהן דבר מועט, אבל לא דבר מרובה		רבה תוספאה לרבינא, והתניא:												ק"ט.
הני לבני מחוזא דבר מועט נינהו.		א"ל: [רבינא]												ק"ט.
מוכין שהכובס מוציא - הרי אלו שלו, והסורק מוציא - הרי אלו של בעה"ב.														ק"ט.
כובס נוטל ג' חוטיין והן שלו, יתר מכן - הרי אלו של בעה"ב, אם היה שחור ע"ג הלבן - נוטל את הכל והן שלו.														ק"ט.
החייט ששייר את החוט כדי לתפור בו, ומטלית שהיא ג' על ג' - הרי אלו של בעה"ב.														ק"ט.
מה שהחרש מוציא במעצד הרי אלו שלו, ובכשיל - של בעל הבית, ואם היה עושה אצל בעה"ב - אף הנסרים של בעה"ב.														ק"ט.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- story-מעשה- O	statement-מימרא ◼ challenge-קושיא ◻ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ◼
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא קמא-הגזול ומאכיל		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מזמרא	מאן דאמר												
לוקחין מוכין מן הכובס, מפני שהן שלו	ת"ר:											◻	◻
הכובס נוטל שני חוטין העליונים והן שלו ולא יטיל בו יותר משלשה חובין												◻	◻
ולא יסרוק הבגד לשתי אלא לערבו												◻	◻
ומשויהו לארכו אבל לא לרחבו, ואם בא להשוותו עד טפה רשאי.												◻	◻
שני חוטין.	אמר מר:											◻	◻
שלש	והאנן תנן:											◻	◻
לא קשיא: הא באלימי, והא בקטיני.												◻	◻
ולא יסרוק הבגד לשתי אלא לערבו.												◻	◻
והתניא איפכא												◻	◻
לא קשיא: הא בגלימא, הא בסרבלא.												◻	◻
ולא יטיל בו יותר משלשה חובין.												◻	◻
אמטויי ואתויי חד, או דלמא אמטויי ואתויי תרי?	בעי רבי ירמיה:											◻	◻
תיקו.												◻	◻
ומשויהו לארכו אבל לא לרחבו.												◻	◻
והתניא איפכא												◻	◻
לא קשיא: הא בהמיוני.												◻	◻
אין לוקחין מן הסורק מוכין, מפני שאינו שלו, ובמקום שנהגו להיות שלו - לוקחין	ת"ר:											◻	◻
ובכל מקום לוקחין מהן כר מלא מוכין וכסת מלאה מוכין, מאי טעמא? קננהו בשינוי.												◻	◻
אין לוקחין מגרדי לא אירין ולא נירין, ולא פונקלין ולא שירי פקיעות, אבל לוקחין מהן בגד מנומר, ערב ושתי, טווי ואריג.	ת"ר:											◻	◻
השתא טווי שקלי, ארוג מבעיא?	אמרי:											◻	◻
מאי אריג? תיכי.												◻	◻
אין לוקחין מן הצבע לא אותות ולא דוגמות ולא תלושים של צמר, אבל לוקחין מהן בגד צבוע, טווי בגדים.	ת"ר:											◻	◻
השתא טווי שקיל, בגדים מבעיא?												◻	◻
מאי בגדים? נמטי.												◻	◻
הנותן עורות לעבדן, הקצועין והתלושין - הרי אלו של בעל הבית, והעולה ומשטף במים - הרי אלו שלו.	ת"ר:											◻	◻
אם היה שחור כו'.												◻	◻
קצרא שמיה, וקצרא שקיל ליה.	רבי יהודה:											◻	◻
הכל עולין למנין תכלת, ויצחק ברי קפיד עלייהו.	רב יהודה:											◻	◻
חייט ששייר את החוט כו'.												◻	◻
וכמה לתפור?												◻	◻

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא קמא-הגזול ומאכיל	מזמרא	מאן דאמר													
מלא מחט חוץ למחט.	רב אסי:														קוט:
מלא מחט וחזון למחט כמלא מחט, או דלמא מלא מחט וחזון למחט משהו?	איבעיא להו:														קוט:
החייט ששייר את החוט פחות מכדי לתפור בו, ומטלית שהיא פחותה משלש על שלש, בזמן שבעל הבית מקפיד עליהן - הרי אלו שלו	ת"ש, דתניא:														קוט:
אי אמרת בשלמא מלא מחט וחזון למחט כמלא מחט, פחות מכאן חזי לסיכתא, אלא אי אמרת מלא מחט וחזון למחט משהו, פחות מכאן למאי חזי? אלא ש"מ: מלא מחט וחזון למחט כמלא מחט, שמע מינה.															קוט:
מה שהחרש כו'.															קוט:
מה שהחרש מוציא במעצד, והנפסק במגירה - הרי אלו של בעל הבית, והיוצא מתחת מקדח ומתחת רהיטני, והנגרר במגירה - הרי אלו שלן	ורמינהו:														קוט:
באתרא דתנא דידן איכא תרתי חציני, לרבתי קרי לה כשיל, ולוטרתי קרי לה מעצד, באתרא דתנא ברא חד הוא דאיכא, וקרו לה מעצד.	רבא:														קוט:
ואם היה עושה אצל כו'.															קוט:
מסתתי אבנים - אין בהם משום גזל	ת"ר:														קוט:
מפסגי אילנות, מפסגי גפנים, מנקפי היגי, מנכשי זרעים ועודרי ירקות, בזמן שבעה"ב מקפיד עליהם - יש בהן משום גזל, אין בעל הבית מקפיד עליהן - הרי אלו שלו.															קוט:
כשות וחזיו - אין בהם משום גזל, באתרא דקפדי - יש בהן משום גזל.	רבי יהודה:														קוט:
ומתא מחסיא - אתרא דקפדי הוא.	רבינא:														קוט:
הדרן עלך הגזול בתרא וסליקא לה מסכת בבא קמא															קוט:

<p style="text-align: center;">disputants- חולקים ♦ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת < story- מעשה O</p>		<p style="text-align: center;">מימרא- statement ■ קושיא- challenge ? שאלה- question ^ תירוץ- answer ! ראיה- proof ■</p>				
<p style="text-align: center;">בבא מציעא- שנים אוחזין</p>						
<p style="text-align: center;">מימרא</p>		<p style="text-align: center;">מאן דאמר</p>				
				א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
שנים אוחזין בטלית, זה אומר: אני מצאתיה, וזה אומר: אני מצאתיה. זה אומר: כולה שלי, וזה אומר: כולה שלי. זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלוקו.					■	ב. מ
זה אומר: כולה שלי, וזה אומר: חציה שלי. האומר כולה שלי - ישבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים, והאומר חציה שלי - ישבע שאין לו בה פחות מרביע, זה נוטל שלשה חלקים, וזה נוטל רביע.					■	ב. ב
היו שנים רוכבין על גבי בהמה, או שהיה אחד רוכב ואחד מנהיג, זה אומר: כולה שלי, וזה אומר: כולה שלי - זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלוקו.					■	ב. ב
בזמן שהם מודים, או שיש להן עדים - חולקין בלא שבועה.					■	ב. ב
למה לי למתנא זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי? ליתני חדא				◊		ב. ג
חדא קתני: זה אומר אני מצאתיה וכלה שלי, וזה אומר אני מצאתיה וכלה שלי.				◊	!	ב. ב
וליתני: אני מצאתיה, ואנא ידענא דכולה שלי				◊		ב. ב
אי תנא אני מצאתיה, הוה אמנא: מאי מצאתיה - ראיתיה, אף על גב דלא אתאי לידיה - בראיה בעלמא קני, תנא כולה שלי - דבראיה לא קני.				◊	!	ב. ב
ומי מצית אמרת מאי מצאתיה - ראיתיה?				◊		ב. ב
ומצאתה (דברים כ"ב) - דאתאי לידיה משמע	והא אמר רבנאי:			◊	■	ב. ב
אין, ומצאתה דקרא - דאתא לידיה משמע, ומיהו תנא - לישנא דעלמא נקט, ומדחזי ליה אמר: אנא אשכחית, ואף על גב דלא אתאי לידיה, בראיה בעלמא קני, תני כולה שלי - דבראיה בעלמא לא קני לה.				◊	!	ב. ב
וליתני כולה שלי ולא בעי אני מצאתיה				◊		ב. ב
אי תני כולה שלי הוה אמנא: בעלמא דקתני מצאתיה - בראיה בעלמא קני, תנא אני מצאתיה והדר תנא כולה שלי - דמשנה יתירה אשמעינן דראיה לא קני.				◊	!	ב. ב
ומי מצית אמרת חדא קתני? והא זה וזה קתני זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר כולה שלי וכו'.				◊		ב. ב
רישא במציאה, וסיפא במקח וממכר. וצריכא, דאי תנא מציאה - הוה אמנא: מציאה הוא דרמו רבנן שבועה עליה, משום דמורי ואמר: חבראי לאו מידי חסר בה, איזל אתפסי ואתפליג בהדיה. אבל מקח וממכר, דליכא למימר הכי - אימא לא. ואי תנא מקח וממכר, הוא דרמו רבנן שבועה עליה משום דמורי ואמר: חבראי דמי קא יתיב, ואנא דמי קא יהיבנא. השתא דצריכא לדידי אשקליה אנא, וחבראי ליזיל לטרח ליובן. אבל מציאה, דליכא למימר הכי - אימא לא, צריכא.	רב פפא ואיתימא רב שימי בר אשי, ואמרי לה כדי:			◊	!	ב. ב
מקח וממכר ולחזי זוזי ממאן נקט				◊		ב. ב
לא צריכא, דנקט מתרויהו, מחד מדעתיה ומחד בעל כרחיה, ולא ידענא מי הוא מדעתיה ומי הוא בעל כורחיה.				◊	!	ב. ב
לימא מתניתין דלא כבן ננס, דאי בן ננס האמר:				◊		ב. ב
כיצד אלו ואלו באין לידי שבועת שוא	[בן ננס]			◊	■	ב. ב
אפילו תימא בן ננס: התם - ודאי איכא שבועת שוא, הכא - איכא למימר דליכא שבועת שוא, אימור דתרויהו בהדי הדדי אגבהוה.				◊	!	ב. ב
לימא מתניתין דלא כסומכוס, דאי כסומכוס - האמר:				◊		ב. ב
ממון המוטל בספק - חולקין בלא שבועה.	[סומכוס]			◊	■	ב. ב
ואלא מאי - רבנן, הא אמרי:				◊		ב. ב
המוציא מחברו עליו הראיה	[רבנן]			◊	■	ב. ב
האי מאי? אי אמרת בשלמא רבנן, התם דלא תפסי תרויהו - אמרו רבנן המוציא מחברו עליו הראיה, הכא דתרויהו תפסי - [פלגי] לה בשבועה. אלא אי אמרת סומכוס, השתא ומה התם דלא תפסי תרויהו - חולקין בלא שבועה, הכא דתרויהו תפסי לה - לא כל שכן?				◊	!	ב. ב
אפילו תימא סומכוס כי אמר סומכוס - שמא ושמא, אבל ברי וברי - לא אמר.				◊	!	ב. ב
ולרבה בר רב הונא, דאמר:				◊		ב. ב
אמר סומכוס אפילו ברי וברי	[רבה בר רב הונא]			◊	■	ב. ב

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>key- מקרא-:</p>	
בבא מציעא- שנים אוחזין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מאי איכא למימר?				ז	ב:
אפילו תימא סומכוס, כי אמר סומכוס - היכא דאיכא דררא דממונא, אבל היכא דליכא דררא דממונא - לא.				!	ב:
ולאו קל וחומר הוא? ומה התם דאיכא דררא דממונא למר, ואיכא דררא דממונא למר, ואיכא למימר כולה למר, ואיכא למימר כולה למר, אמר סומכוס: ממון המוטל בספק חולקין בלא שבועה. הכא, דליכא דררא דממונא, דאיכא למימר דתרווייהו היא - לא כל שכן?				ז	ב:
אפילו תימא סומכוס, שבועה זו מדרבנן היא, כדרכי יוחנן.				!	ג:
שבועה זו תקנת חכמים היא, שלא יהא כל אחד ואחד הולך ותוקף בטליתו של חברו ואומר שלי הוא.	דאמר רבי יוחנן:			!	ג:
לימא מתניתין דלא כרבי יוסי, דאי כרבי יוסי				ז	ג:
אם כן מה הפסיד רמאי? אלא, הכל יהא מונח עד שיבא אליהו.	הא אמר: [רבי יוסי]			ז	ג:
אלא מאי - רבנן?				ז	ג:
השאר יהא מונח עד שיבא אליהו	כיון דאמרי רבנן:			ז	ג:
הא נמי כשאר דמי, דספיקא היא				ז	ג:
האי מאי? אי אמרת בשלמא רבנן, התם דודאי האי מנה דחד מינייהו הוא - אמרי רבנן: יהא מונח עד שיבא אליהו, הכא דאיכא למימר דתרווייהו הוא - אמרי רבנן פלגי בשבועה. אלא אי אמרת רבי יוסי היא, השתא ומה התם דבדואי איכא מנה למר ואיכא מנה למר - אמר רבי יוסי יהא מונח עד שיבא אליהו, הכא דאיכא למימר דחד מינייהו הוא - לא כל שכן?				!	ג:
אפילו תימא רבי יוסי, התם - דאי איכא רמאי, הכא - מי יימר דאיכא רמאי? אימא תרווייהו בהדי הדדי אגבהו.				!	ג:
אי נמי, התם קניס ליה רבי יוסי לרמאי כי היכי דלודי, הכא מאי פסידא אית ליה דלודי?				!	ג:
תינח מציעאה, מקח וממכר מאי איכא למימר?				ז	ג:
אלא מחזורתא כדשנין מעיקרא.				!	ג:
בין לרבנן ובין לרבי יוסי, התם גבי חנוני על פנקסו דקתני זה נשבע ונטול וזה נשבע ונטול, מאי שנא דלא אמרינן נפקיה לממונא מבעל הבית, ויהא מונח עד שיבא אליהו, דהא בודאי איכא רמאי?				ז	ג:
התם היינו טעמא, דאמר ליה חנוני לבעל הבית: אנא שליחותא דידך קא עבדינא, מאי אית לי גבי שכיר? אף על גב דקא משתבע לי לא מהימן לי בשבועה, את האמנתיה, דלא אמרת לי בשהדיי הב ליה, ושכיר נמי אמר ליה לבעל הבית: אנא עבדי עבידתא גבך, מאי אית לי גבי חנוני? אף על גב דמשתבע לי לא מהימן לי, הלכך תרווייהו משתבעי ושקלי מבעל הבית.	אמרי:			!	ג:
מנה לי בידך והלה אומר: אין לך בידי כלום. והעדים מעידים אותו שיש לו חמשים זוז - נותן לו חמשים זוז, וישבע על השאר, שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים, מקל וחומר.	תני רבי חייא:			■	ג:
שנים אוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וכו'.	ותנא תונא:			■ ■	ג:
והא הכא, כיון דתפיס - אנן שהדי דמאי דתפיס האי דידיה הוא, ומאי דתפיס האי דידיה הוא, וקתני ישבע				■ ■	ג:
מאי שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים מקל וחומר				^	ג:
שלא תאמר: הודאת פיו הוא דרמיא רחמנא שבועה עליה, כדרבה.				!	ג:
מפני מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה ישבע - חזקה, אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו, והאי בכליה בעי דנכפריה, והא דלא כפריה - משום דאין אדם מעיז פניו, והאי בכליה בעי דלודי ליה, והאי דלא אודי - אשתמוטי הוא דקא מישתמש מיניה, סבר עד דהוו לי זוזי ופרענא ליה. ואמר רחמנא: רמי שבועה עליה כי היכי דלודי ליה בכליה.	דאמר רבה:			■ !	ג:
אבל העדאת עדים, דליכא למימר הכי - אימא לא, קא משמע לן קל וחומר.				!	ג:
ומאי קל וחומר?				^	ג:
ומה פיו שאין מחייבו ממון - מחייבו שבועה, עדים שמחייבין אותו ממון - אינו דין שמחייבין אותו שבועה.				!	ג:
ופיו אין מחייבו ממון? והא הודאת בעל דין כמאה עדים דמי?				ז	ג:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

בבא מציעא-שנים אוחזין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מאי ממון - קנס. ומה פיו שאין מחייבו קנס - מחייבו שבועה, עדים שמחייבין אותו קנס - אינו דין שמחייבין אותו שבועה.												◇	!	ג.
מה לפיו - שכן מחייבו קרבן, תאמר בעדים שאין מחייבין אותו קרבן													◇	ג.
הא לא קשיא, רבי חייא כרבי מאיר סבירא ליה													!	ג.
עדים מחייבין אותו קרבן מקל וחומר.	דאמר: [ר"מ]												!	ג.
אמרו לו שנים אכלת חלב והוא אומר לא אכלתי, רבי מאיר מחייב	דתנן: [רבי מאיר]												!	ג.
פוטרים.	חכמים:												!	ג.
אם הביאוהו שנים לידי מיתה חמורה, לא יביאוהו לידי קרבן הקל?	אמר רבי מאיר:												⚡	ג.
מה אם ירצה לומר מזיד הייתי - יפטר.	אמרו לו:												!	ג.
אלא, מה לפיו - שכן מחייבו אשם.													⚡	ג.
אשם היינו קרבן.													!	ג.
אלא, מה לפיו - שכן מחייבו חומש													⚡	ג.
הא לא קשיא, רבי חייא כרבי מאיר סבירא ליה, כי היכי דמחייב ליה קרבן מקל וחומר - מחייב ליה חומש מקל וחומר.													!	ג.
אלא, מה לפיו - שכן אינו בהכחשה ובהזמה, תאמר בעדים שישנן בהכחשה ובהזמה													⚡	ג.
אלא, אתאי מעד אחד. ומה עד אחד שאין מחייבו ממון - מחייבו שבועה, עדים שמחייבין אותו ממון - אינו דין שמחייבין אותו שבועה.													!	ג.
מה לעד אחד - שכן על מה שהוא מעיד הוא נשבע. תאמר בעדים, שעל מה שכפר הוא נשבע													⚡	ג.